

вантажів підлягає ліцензуванню. В зв'язку з цим, на виконання ст. 8 вказаного закону, суб'єкт господарювання зобов'язаний провадити господарську діяльність з перевезення небезпечних вантажів відповідно до встановлених для цього виду діяльності ліцензійних умов. Ліцензійні умови є нормативно-правовим актом, положення якого встановлюють кваліфікаційні, організаційні, технологічні та інші вимоги для провадження зазначеної господарської діяльності.

Враховуючи потенційну небезпеку вантажів, які транспортуються, можна зробити висновок, що перевезення небезпечних вантажів є специфічним видом господарської діяльності. Тому до діяльності з перевезення небезпечних вантажів доцільно пред'являти спеціальні, підвищені вимоги. А основною метою правового регулювання господарської діяльності з перевезення небезпечних вантажів повинно бути встановлення таких правил и норм, при яких процес перевезення небезпечних вантажів стане ефективним та безпечним як по відношенню до учасників конкретних правовідносин у сфері господарювання, так и до третіх осіб (їх життю, здоров'ю, майну) та екології.

Література

1. Бордунов В. Д. Международное воздушное право. Учебное пособие. — М.: НОУ ВКШ «Авиабизнес»; изд-во «Научная книга», 2006. — 464 с.
2. Про транспорт: Закон України від 10.11.1994 р. № 232/94-ВР // Відомості Верховної Ради (ВВР) від 20.12.1994 р. — № 51. — ст. 446.
3. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003. — № 18. — № 19-20. — № 21-22. — ст.144.
4. Мілаш В. С. Господарське право: Курс лекцій: У 2 ч. — Ч. 1. — Х.: Право, 2008. — 496 с.
5. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: Закон України від 01.06.2000 № 1775-III // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000. — N 36. — ст.299.

УДК 172.4 (043.2)

Камінська Н. С., викладач,
Київський університет туризму, економіки і права, м. Київ
Науковий керівник: Федорченко Н. В., к.ю.н., доцент

ПІДГОТОВКА ФАХІВЦІВ В СФЕРІ ТУРИЗМУ

Туризм здійснює вплив на соціальне та економічне становище держави. Вона залучає більшість галузей економіки і сприяє їх розвитку. Ринок туристичних послуг в Україні має особливості: постійне збільшення пропозиції послуг; потенціал для розвитку різних видів туризму. Тому Україні потрібні досвідчені спеціалісти для роботи в даній галузі.

Туризм — важливий соціальний інструмент, його вміле використання виводить економіку країн на якісно новий рівень, забезпечує державі

швидкі та високі прибутки, стимулює регіональний розвиток, сприяє створенню нових робочих місць, забезпечує відчутний прогрес у всіх сферах суспільного життя, є ваговою складовою бюджетоутворювального механізму. Однак для того щоб індустрія подорожей забезпечувала реальний прибуток, їй потрібна державна підтримка, спрямована насамперед на впровадження інвестиційних проектів, пов'язаних зі створенням сучасної туристичної інфраструктури, просування вітчизняних екскурсійно-пізнавальних маршрутів за кордон, активізацію внутрішнього туризму, підготовку кваліфікованих професіоналів туризму, зокрема науковців-туризмологів [3, с. 4].

Туристська освіта в Україні сьогодні набуває особливої значущості. Про це свідчать конкурси на туристські спеціальності за останні роки. Проведення різних тематичних виставок, туристських салонів, ярмарок, підписання угод з обласними державними адміністраціями щодо підготовки та підвищення кваліфікації фахівців туризму і готельної справи для регіонів - усе це сприяло пропаганді нових спеціальностей і залученню до професійного навчання з туристського.

Соціально-економічні зміни сприяють трансформаціям у системі освіти щодо формування особистості майбутнього фахівця, здатного самостійно й вільно орієнтуватися у культурному просторі. Сучасні перетворення в Україні засвідчують перспективність впровадження в освітню практику підготовки фахівців для туристської галузі. Роль туризму в сучасній економіці зростає. При цьому відбувається внутрішня перебудова туризму: країни, що раніше займали провідні ролі в туризмі, відходять, однак на їхню зміну приходять нові лідери. Туризм як економічний комплекс, розвиток якого значною мірою пояснюється світогосподарськими процесами та відносинами, є водночас найважливішим каталізатором економічного зростання країни, адже виступає каналом перерозподілу валового національного продукту між країнами і не супроводжується вивозом (імпортом) товарів і послуг. Туризм в Україні на сьогодні здійснює потужні кроки до активного розвитку. Цілком природним є виникнення інтересу до професійної підготовки фахівців для туристської галузі, підвищення уваги до моделювання педагогічного процесу, особистісно зорієнтованого на майбутнього професіонала галузі [2, С. 122].

Відповідно до Закону України «Про туризм», професійна підготовка, перепідготовка і підвищення кваліфікації кадрів у галузі туризму здійснюються державними, комунальними та приватними навчальними закладами в порядку, визначеному законодавством.

Підготовка окремих категорій фахівців туристичного супроводу (гідів-перекладачів, екскурсіводів, спортивних інструкторів, провідників тощо), які не потребують здобуття громадянами професійно-технічної або вищої освіти із здобуттям кваліфікації за певним освітньо-кваліфікаційним рівнем,

може здійснюватися у встановленому порядку юридичними чи фізичними особами [2].

Сьогоднішній досвід дає змогу виявити прогресивні ідеї і особливості підготовки фахівців для сфери туризму. На основі аналізу обґрунтовано висновки щодо необхідності творчого використання досвіду, зокрема на рівні регіонів, з урахуванням їх соціально-економічних, етнонаціональних, природних та інших особливостей. Крім цього, необхідний обмін професійним досвідом, що допоможе вітчизняній системі підготовки фахівців увійти до міжнародної стандартизованої системи.

Інноваційним напрямом в області підготовки професійних туристських кадрів в Україні є розробка стандарту, який буде єдиним для підготовки фахівця у туризмі.

Література

1. Фоменко Н. А. Педагогіка вищої школи: методологія, стандартизація туристської освіти. Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. / Н. А. Фоменко. – К.: Видавничий Дім «Слово», 2005. – 216 с.
2. Про туризм: Закон України від 15.09.1995 № 324/95-ВР // [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/324/95%D0%B2%D1%80>
3. Туризмологія: концептуальні засади теорії туризму: монографія / [В. К. Федорченко, В. С. Пазенок, О. А. Кручек та ін.]. – К.: ВЦ «Академія», 2013. – 368 с.
4. Федорченко В. К. Педагогіка туризму / В. К. Федорченко, Н. А. Фоменко, М. І. Скрипник та ін. – К. : Видавничий дім «Слово», 2004. – 296 с.

УДК 336.71/.77:005.21 (043.2)

Козирєва В. П., к.ю.н., доцент,
Синенко В. М., студент,

Інститут заочного та дистанційного навчання,
Національний авіаційний університет, м. Київ

СТРАТЕГІЯ КРЕДИТНОЇ ПОЛІТИКИ БАНКУ

Правильна організація процесу банківського кредитування, розроблення ефективної і гнучкої системи управління кредитними операціями є основою фінансової стабільності і ринкової стійкості банківських установ. Забезпечувати управління кредитною діяльністю банку, ефективне використання його кредитного потенціалу, формування оптимального для нього кредитного портфеля, чітку організацію всього кредитного процесу дає можливість кредитна політика банку. Висока роль кредитної політики у забезпеченні ефективної діяльності і високих темпів розвитку банків визначає актуальність як теоретичних, так і практичних питань, пов'язаних з її формуванням [1, с. 123].